

«Εκλογική φάρσα με ψηφοφόρους ξύλινους
οι υποψήφιοι αστοί ντυμένοι παλιάτσοι
στο χορό των πολιτικών ελευθεριών

με δάκρυα στα μάτια για τα βάσανα του κόσμου
με πάθος για την καθαρότητα του έθνους
και την δόξα της πατρίδος»

ΦΤΑΙΝΕ ΟΙ 300 ΚΑΙ... ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΨΗΦΙΖΟΥΝ!

Ήρθε πάλι ο καιρός που καλούμαστε να μην πονοκεφαλιάσουμε για τα όσα θα μας ξημερώσουν τα επόμενα τέσσερα χρόνια! Οι προεκλογικές υποσχέσεις, οι καλοθελητές και οι εν δυνάμει εθνικοί ευεργέτες που θέλουν το καλό μας και το καλό του τόπου, μαζί με μια καλή ομάδα μάρκετινγκ και μερικές συνεντεύξεις στα

κανάλια, τα νέα... ίδια πρόσωπα θα φέρουν αλλαγές στη ζωή μας και άλλη πνοή στην πολιτική ζωή της χώρας! Μα πόσο τυχερές και τυχεροί είμαστε;

Τα κομματικά επιτελεία και τα μίντια προσπαθούν να μας πείσουν πως το βασικό δίλημμα της 7ης Ιουλίου είναι Τσίπρας ή

Μητσοτάκης, αριστερά ή δεξιά. Κοινώς, να διαλέξουμε τσομπάνη και ευνοϊκότερες συνθήκες σφαγής. Να ψάξουμε για σωτήρες, να υποκύψουμε σε φτηνά ψυχολογικά τρικ και επίπλαστα διλλήματα.

συνεχίστε εάν δυοπιστείτε
με τις εκλογικές μπουρδες...

«Το Κράτος έχει συνέχεια...»

διαβεβαίωσε ο Α. Τσίπρας κάθε ενδιαφερόμενο, εξερχόμενος του Υπουργείου Πολέμου στις 20/10/2014, τρεις ολόκληρους μήνες προτού αναλάβει πρωθυπουργός

Οι αριστεροί διαμορφωτές της κοινής γνώμης προσπαθούν να μας πείσουν ότι διαφέρουν από τους άλλους. Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να προωθεί τον εαυτό του ως προστάτη της πρώτης κατοικίας, αλλά η προστασία της τραπεζικής κερδοφορίας καλά κρατεί και οι κατασχέσεις πάνε σύννεφο. Μπορεί οι διεκδικητές του πρωθυπουργικού θρόνου δήθεν να τσακώνονται στα κανάλια για την 7ήμερη εργασία, αλλά ξέρουμε πως η ατομική του ελληνικού καπιταλισμού είναι ο τουρισμός και ο επισιτισμός, στους οποίους το ρεπό, η άδεια, το ωράριο και το ένσημο έχουνε φύγει για σεζόν διαρκείας. Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να κατήγγειλε αποχωρώντας από τη βουλή το 2014 τη σύμβαση παραχώρησης του οικοπέδου Ιωαννίνων στις

πετρελαϊκές εταιρίες, αλλά επί των ημερών του η Energean και η Repsol κάνουν χρυσές δουλειές, θυμίζοντάς μας τη στάση του στις Σκουριές και τις διευκολύνσεις στην Eldorado. Μπορεί η ΝΔ να εξαγγέλλει ιδιωτικοποίηση και outsourcing βασικών κρατικών λειτουργιών, αλλά ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που μας εξοικείωσε με την ιδέα των ΜΚΟ ως διαχειριστή προνοιακών κονδυλίων. Μπορεί η ΝΔ να εξαγγέλλει ότι θα τελειώνει με το Άβατο των Εξαρχείων, αλλά είναι ο ΣΥΡΙΖΑ που εκκενώνει καταλήψεις προσφύγων και αλληλέγγυων (δες μπαραζ εκκενώσεων στη Θεσσαλονίκη μετά το NoBorderCamp το 2016 ή πρόσφατα στα Εξάρχεια) ή στεγαστικές καταλήψεις όπως η Acta et Verba στα Γιάννινα τον Απρίλη του 2015. Μπορεί η ΝΔ να εξαγγέλλει

πλήρη έλεγχο των μεταναστών, αλλά ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που τους έκλεισε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης υπό την εποπτεία του στρατού. Μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να κατήγγειλε το Σαμαρά όταν έσφιγγε το χέρι του δολοφόνου Νετανιάχου και του δικτάτορα Αλ Σίσι, αλλά έχει ανεβάσει σε άλλο επίπεδο τις γεωπολιτικές συμμαχίες με το Ισραήλ, την Αίγυπτο και την Κύπρο. Μπορεί η ΝΔ να εξαγγέλλει την κατάργηση του Πανεπιστημιακού Ασύλου, αλλά ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που εκκένωσε την κατειλημμένη Πρυτανεία Αθηνών τον Απρίλη του 2015 κατά την απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων, με αποτέλεσμα έκτοτε οι μπάτσοι να σουλατσάρουν ανενόχλητοι σε ΑΣΟΕΕ και ΑΠΘ. Θα μπορούσαμε να προσθέσουμε και άλλα, αλλά να μην κουράζουμε.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ - ΑΦΟΜΟΙΩΣΗ - ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ

επάνω: οι υφιστάμενοι της Γεροβασιλή δολοφονούν το Ζακ μέσο: ο ανώτατος πολιτικός προϊστάμενος της Γεροβασιλή και των μπάτσων προσπαθεί να εκτονώσει και να αφομοιώσει
κάτω: το κίνημα θυμίζει πως η οργή ενάντια στους ένοστους δολοφόνους του κράτους ΔΕΝ ενσωματώνεται σε ψήφους και κάλπες

Παράλληλα με αυτά, οι προεκλογικές εκστρατείες όλων των κομμάτων πασχίζουν να παρουσιάσουν τον εαυτό τους ως εγγυητές και κατοχυρωτές των δικαιωμάτων μας. Με τη μέθοδο της καπνελιάς, της αφομοίωσης και της ενσωμάτωσης καλουπώνουν τις κατακτήσεις κοινωνικών και πολιτικών κινημάτων σε ένα προεκλογικό σχήμα, αποκρύπτοντας τις οργανωτικές διαδικασίες που ανέδειξαν τους αγώνες για μια πιο αξιοπρεπή ζωή. Οι συνεχείς πράξεις μαχητικού αντιφασισμού αναχαιτούν τη Χρυσή Αυγή και κάθε άλλο φασιστικό μόρφωμα και όχι μία ψήφος ανά τετραετία, όπως θέλουν να μας πείσουν οι φιόγκοι νιχκοπάδες στα προεκλογικά σποτς του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΟΤΑΜΙΟΥ. Οι διαρκείς αγώνες της κοινότητας ΛΟΑΤΚΙ+ (LGBTQI+) φέρανε τα ζητήματα τους στο προσκήνιο της κοινωνίας και όχι τα πρωτοσέλιδα της Αυγής και της ΕΦΣΥΝ που χρησιμοποιούν ψηφοθηρικά τη δολοφονία του Ζακ από τους μπάτσους της Γεροβασιλή. Άμα δεν ήταν τα σωματεία βάσης εργαζομένων να καταδεικνύουν τα προβλήματα, διεκδικώντας και κερδίζοντας τους αγώνες στους κλάδους τους, ούτε που θα ενδιαφερόταν ο ΣΥΡΙΖΑ να προβεί σε νέες διατάξεις. Που και αυτές ημιτελείς είναι και στο παρά πέντε γίνονται για προφανείς λόγους, αφού ο κόσμος αποδεικνύει συνεχώς ότι έχει κοντή μνήμη, γεγονός που οι κυβερνήτες και οι επίδοχοι αντικαταστάτες τους το εκμεταλλεύονται στο έπακρο. Επιπρόσθετα, αν δούμε τους χειρισμούς με το νομοσχέδιο για το βιασμό, θα καταλάβουμε τι θα πει προεκλογικό μανιπουλάρισμα για την άντληση ψήφων.

Θα περίμενε κανείς η απαξίωση της εκλογικής διαδικασίας να προέρχεται μόνο από τους εχθρούς της αστικής δημοκρατίας και της ανάθεσης. Αλλά δεν υπάρχει καλύτερο επιχείρημα κατά των εκλογών από την ίδια τη στάση των δημοκρατών απέναντι στη στατιστική και την «αμεσοδημοκρατία». Αν ήταν τίμιοι με το πολιτικό τους σύστημα θα έπρεπε να σέβονται το σχεδόν 40% της αποχής και να αφήνουν κενά τα έδρανα στη βουλή και τα δημοτικά συμβούλια. Επίσης, θα έπρεπε να αναπροσαρμόσουν τα ποσοστά τους στη βάση του συνόλου των εγγεγραμμένων και όχι να τροποποιούν κατά το δοκούν την εκλογική βάση.

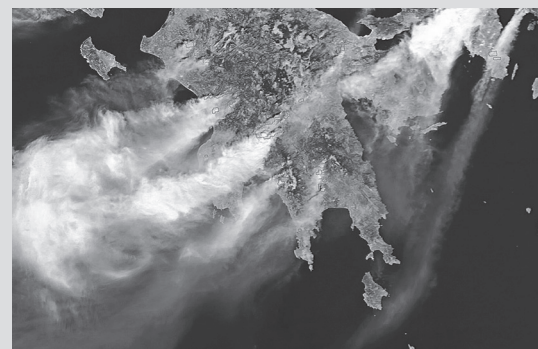
ο ψηφοφόρος έχει όντως τη δύναμη;

Κανένας Παπαδήμος, Πικραμένος, Κοτζιάς, Αποστολάκης και καμία Θάνου δε θα έπρεπε να κατέχουν θέσεις πολιτικής ισχύος μιας και τα ονόματά τους δεν υπήρχαν σε κανένα ψηφοδέλτιο. Αφού «εσύ είσαι ο κυρίαρχος Λαός» και αφού ένα δημοψήφισμα είναι η «Γιορτή της Άμεσης Δημοκρατίας» (έτσι δε μας έλεγαν εκείνες τις μέρες;) τότε γιατί η βούληση των πολλών δεν έγινε πράξη στις 5/7/2015; Όταν οι ίδιοι οι κρατούντες και οι υπέρμαχοί τους αποδεικνύουν πως έχουν τις εκλογές χεσμένες, πως είναι δυνατόν να σαγηνευόμαστε ακόμη από αυτές;

*«Εκλογές, κόμματα, με φρου φρου κι αρώματα.
Ψηφοδέλτια σταύρωνα, κι όλη νύχτα καύλωνα.»*

Κι αν το ένα άκρο της σχέσης ανάθεσης είναι ο υποψήφιος που ζητάει την ψήφο, το άλλο είναι ο ψηφοφόρος που την παρέχει. Αν αναζητούμε διαρκώς την ευθύνη για όσα μας συμβαίνουν στους 300 και δεν αναρωτιόμαστε για την ευθύνη όσων τους ψηφίζουν και τους επικυρώνουν, τότε κάνουμε μια τρύπα στο νερό. Για να τελειώνουμε με όλα αυτά, δε μπορούμε να περιμένουμε από κάποιον τρίτο να ορίζει τις ζωές μας, ούτε να τον χρίζουμε αρμοδιότερο από εμάς για τα θέματα που αφορούν την καθημερινή κοινή μας συμβίωση. Το να σταυρώνουμε απλά ένα χαρτί πετώντας το μέσα σε μια κάλπη ανά τετραετία, πεπεισμένοι και πεπεισμένες ότι “αποφασίζουμε δημοκρατικά”, ποιός θα ναι ο επόμενος καταπιεστής μας, είναι τουλάχιστον υποτιμητικό. Ακόμα πιο υποτιμητικό είναι να αναπαράγουμε εμείς οι ίδιοι τη σαπίλα του συστήματος, αποζητώντας ρουσφέτια, βολέματα, τακτοποιήσεις. Όσο περιμένουμε από τρίτους να δικαιώσουν τους αγώνες μας ή να βελτιώσουν τις ζωές μας, ο ζόφος της καθημερινότητας θα μεγαλώνει γεμίζοντας μας απογοήτευση και μιζέρια. Έχουν αποδείξει άλλωστε πως ό,τι δεν μπορούν να ελέγξουν προς όφελος τους το καταστέλλουν, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το φαγοπότι των κονδυλίων που χτίστηκε στην πλάτη των μεταναστών και την καταστολή των καταλήψεων που στεγάζουν μετανάστες και στηρίζονται στην έμπρακτη αλληλεγγύη, ενάντια στην επι χρέμασι φιλανθρωπία.

Άρχοντες και Ψηφοφόροι: αλληλοτροφοδοτούμενοι πόλοι μιας τραγικής σχέσης

Δε θα ήταν υπερβολή να ισχυριστούμε πως αυτοί οι δυο πόλοι σχηματίζουν έναν ατέρμονο κύκλο ανευθυνο-υπευθυνων και ευθυνόφοβων που ενίοτε παράγει και τραγωδίες. Από τις φονικές πυρκαγιές σε Πελοπόννησο (2007 – 63 νεκροί) και Μάτι (2018 – 101 νεκροί) έως τις πλημμύρες στη Μάνδρα (2017 – 24 νεκροί) και το σεισμό της Αθήνας (1999 – 145 νεκροί) πόσες ανθρώπινες απώλειες χρειάζονται για να γίνει κατανοητό πως το κοινωνικό συμβόλαιο είναι μια απάτη; Με οποιαδήποτε ηγεσία και οποιαδήποτε αυξομείωση φόρων που θεωρητικά προορίζονται για την προστασία μας, όταν «γίνει το κακό» η ευθύνη θα αναζητηθεί στην «κακία την ώρα» ή στον «στρατηγό άνεμο»! Όσο απύσχα είναι η ευσυνειδησία των πολιτών, π.χ. χτίζω όπου γουστάρω αρκεί να λαδώνω, άλλο τόσο άφαντο αποδεικνύεται το κράτος στις δύσκολες στιγμές. Σε αυτή την πατερναλιστική σχέση καλλιεργείται η αδράνεια των πολιτών που καταλήγουν να μην φροντίζουν για το παραμικρό. Αντί να αμφισβητούν την ουσία της τραγικής σχέσης θεωρούν πως μια αλλαγή κυβέρνησης επαρκεί. Την ίδια ώρα, ανέχονται οι νεκροί να αποτελούν αντικείμενο προεκλογικής αντιπαράθεσης με στόχο την ψηφοθηρία ένθεν κι ένθεν. Σε όλα αυτά τα τραγικά γεγονότα, όμως, η εμπειρία απέδειξε πως όταν έφυγαν τα κανάλια, ή όταν στέρεψαν τα έκτακτα επιδόματα (π.χ. Ταμείο Μολυβιάτη, πυρκαγιές 2007) ο καθένας και η καθεμιά ήταν μόνοι τους να ξαναφτιάξουν τις ζωές τους...

ΑΠΟΧΗ ΑΠ' ΤΟΝ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟ

ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΘΕΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Ας μη γελιόμαστε, η αλλαγή κυβέρνησης δε θα καταργήσει το φόρο, τον τόκο, τις τράπεζες, την ιδιοκτησία, τη μισθωτή εργασία, τα ιεραρχικά μοντέλα λήψης και επιβολής αποφάσεων, την υποχρεωτική στρατολόγηση, τη μπατσική αυθαιρεσία, τη φυλακή, τα σύνορα. Ουδείς αναφέρεται στις βασικές σταθερές του συστήματος που αναπαράγουν τα παραπάνω. Όλοι τους επενδύουν στον φόβο και τη υποτιθέμενη ανασφάλεια-αστάθεια που θα επέλθει, αν δεν εφαρμοστεί η δική

τους εκδοχή του δόγματος “νόμος-τάξη-ασφάλεια”. Για εμάς δεν είναι αρκετό να γυρίζεις την πλάτη κάθε φορά που οι από πάνω αποφασίζουν να στήνουν κάλπες για τα εκλογικά τους πανηγύρια. Η αποχή ως επιλογή αποκτά νόημα μόνο όταν συνοδεύεται από την άμεση και συνεχή εμπλοκή μας στους καθημερινούς αγώνες. Σε δομές χωρίς ιεραρχία, αρχηγούς και μεσσίες, εκεί που η ισότητα, η αλληλεγγύη και η αυτοοργάνωση είναι τα βασικά συστατικά για να φτιάξουμε ένα κόσμο χωρίς σχέσεις εκμετάλλευσης, καταπίεσης και

εξάρτησης. Ένας κόσμος που για να χτιστεί θα πρέπει να αμφισβητήσουμε τα θεμέλια του υπάρχοντος συστήματος. Να γκρεμίσουμε τον ακρογωνιαίο λίθο του που ακούει στο όνομα ιδιοκτησία, πραγματοποιώντας καταλήψεις για την κάλυψη των βασικών μας αναγκών (στέγη, νερό, ρεύμα) που δε θα έπρεπε να έχουν αντίτιμο. Να αντισταθούμε σε λογικές που μας θέλουν τον καθένα μόνο του και όλους εναντίον όλων, συλλογικοποιώντας τα θέλω μας στα σχολεία, τις σχολές, τους χώρους δουλειάς και τις γειτονιές μας.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΝΤΙΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Σάββατο 06/07/19, 12:00, Μ. Αγγέλου & Χ. Τρικούπη γωνία

συνέλευση ενάντια στον εκλογικό εφesusχασμό